

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 14. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Onsdag den 14. december
Tidspunkt: Mødet startede kl. 11.12
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Claus Kvist Hansen (DF), Carsten Kudsk (DF), Jan E. Jørgensen (V), Christina Egelund (LA), Peter Hummelgaard Thomsen (S) og Søren Søndergaard (EL).

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen

Punkt 1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd og uformelt EU-27-topmøde den 15. december 2016

Det Europæiske Råd 15-16/12-16 – bilag 1 (udkast til kommenteret dagsorden)

Det Europæiske Råd 15-16/12-16 – bilag 4 (revideret udkast til konklusioner)

Det Europæiske Råd 15-16/12-16 – bilag 5 (udkast til erklæring fra uformelt EU27-møde i Bruxelles 15/12-16)

Statsministeren sagde, at der den følgende dag ville være møde i Det Europæiske Råd. Efter mødet var der en arbejdsmiddag for de 27 EU-lande om de kommende forhandlinger med Storbritannien. Det var et kort endagsmøde, et forretningsmæssigt topmøde kunne man kalde det, med fokus på at give fremdrift til de prioriteter for EU, som blev fastlagt i Bratislava: migration, sikkerhed, vækst og arbejdspladser. Der var ikke lagt op til store nye beslutninger, og for en gangs skyld var der heller ikke nogen større europæisk krise på dagsordenen. Statsministeren mente, at migration og sikkerhed ville komme til at fylde mest.

Migration/asylsøgning

Statsministeren: Hvad angår migration, er der fortsat meget arbejde at gøre, selv om vi heldigvis står et helt andet sted, end vi gjorde for 1 år siden. Jeg tror, at der vil være fokus på tre emner: EU-Tyrkiet-aftalen, migrationspartnerskaber og Kommissionens forslag til reform af det fælles asylsystem.

For så vidt angår EU-Tyrkiet-aftalen, har lukningen af Vestbalkanruten medført et drastisk fald i antallet af flygtninge og migranter, der kommer til Grækenland. Det er positivt, og derfor vil vi på topmødet bekræfte aftalen og drøfte, hvordan vi kan sikre, at den fortsat bliver overholdt af begge parter. Jeg havde selv lejlighed til at mødes med den tyrkiske premierminister, Binali Yıldırım, i Ankara i weekenden. Jeg blev efterladt med det indtryk, at man også fra Tyrkiets side står ved aftalen.

For så vidt angår migrationspartnerskaber, kan vi glæde os over, at arbejdet, som jo er baseret på princippet om noget for noget, skrider fremad. Der er udvalgt fem prioritetslande, og de erfaringer, man har gjort sig indtil nu, tror jeg kan danne grundlag for en senere udvidelse af kredsen af lande. Det vil vi fra dansk side støtte fuldt ud.

Dernæst forventer jeg, at der vil være en diskussion om Kommissionens forslag til reform af det fælles asylsystem. Det er et forslag, der er omfattet af det danske retsforbehold, men vi har en parallelaftale om Dublin og Eurodac-samarbejdet, og jeg vil benytte lejligheden til at opfordre til, at vi prøver at tænke nyt på området. Vi skal lette presset på Europas ydre grænser, og vi skal sørge for at underminere menneskesmuglernes forretningsmodel. Derfor bør vi over tid bevæge os hen imod et system, hvor vi har så meget kontrol over de ydre grænser, at vi ikke ser en spontan asylsøgning mod Europa. I stedet kan man have sikre faciliteter på den anden side af den ydre grænse, hvorfra man i et vist omfang kan løfte folk ind i Europa.

På den måde kan vi flytte os væk fra et system, der understøtter menneskesmuglernes kyniske forretningsmodel. Der er selvsagt lang vej igen, og der vil være et hav af praktiske og juridiske spørgsmål, som skal afklares og drøftes. Det vil tage tid, men det rokker ikke ved, at det er fornuftigt at komme i gang med debatten, og jeg noterer mig, at den vokser frem i en række europæiske lande.

Kenneth Kristensen Berth havde noteret sig, at statsministeren igen rundede den del af regeringsgrundlaget, der gik på, at man ikke længere skulle acceptere den spontane asylansøgning, men i stedet hente folk i nærområderne. Skulle statsministerens opbakning til det synspunkt tolkes som støtte til det velkendte tyske synspunkt om, at de europæiske lande i større omfang skulle hente syrere og andre direkte i Tyrkiet for derefter at omfordele dem i Europa? Tyskland havde forsøgt at få opbakning til det igennem længere tid. Regeringen havde vel også overvejet, hvor mange mennesker man ville give adgang til at komme til Danmark, hvis man fik sat en prop i hullet i Middelhavet. Det var umiddelbart lettere at søge asyl i Danmark, hvis man kunne gøre det på en dansk ambassade eller ved et checkpoint i Libyen. At det var nemmere, kunne jo medføre, at der kom flere, der ville anmode om asyl. Havde regeringen gjort sig tanker om, hvorvidt tallet skulle være inden for rammen af FN-kvoteflygtninge, eller om det var yderligere f.eks. 100 eller 1.000 personer, der skulle inviteres indenfor i Danmark uden at krydse Middelhavet?

Statsministeren vidste ikke, om der var tale om en bevidst misforståelse fra Kenneth Kristensen Berths side. Sigtet var at beskytte de ydre grænser og give udtryk for den vision, som han ellers mente, at han og Kenneth Kristensen Berth var enige om: Man skulle tage et opgør med de spontane asylansøgninger og den vilkårlighed, man oplevede, hvor folk via menneskuglere kom til Europa og bevægede sig rundt, indtil de ved et tilfælde indgav en asylansøgning i f.eks. Danmark. Man skulle have ryddet op i det og finde frem til den mest effektive måde, som ultimativt kunne resultere i, at der ikke var mulighed for at komme ind i Europa, med mindre man havde et legalt opholdsgrundlag. Det betød, at man var nødt til at opbygge partnerskaber, som det EU havde med Tyrkiet, hvor man sørgede for, at folk, der var på flugt, fik mulighed for et helle, som ikke var til stede i Eu-

ropa. Det ville betyde, at man kunne hjælpe mange flere med de ressourcer, der var afsat, og at det ville være op til det enkelte EU-land at vurdere, hvor mange flygtninge det ville huse. Statsministeren havde ikke taget stilling til antallet. Da han blev statsminister, var tallet allerede for højt ifølge ham, derefter blev det endnu højere, da der i 2015 gik hul på Europa. Siden da havde man kæmpet med at bringe antallet af flygtninge ned, og i 2016 havde der kun været godt 6.000 ansøgere mod de godt 20.000 året før. Det gik altså den rigtige vej. Hvis man kunne nå dertil, hvor der ikke var spontane ansøgere, kunne man tage en diskussion om, hvor mange UNHCR-kvoteflygtninge man skulle tage. Danmark havde historisk set modtaget 500 personer i en situation, hvor der også var spontanansøgere. Han ville ikke udelukke, at hvis antallet af spontane ansøgere blev lig nul, kunne det medføre en villighed til at øge antallet. Det var dog en teoretisk diskussion, for forudsætningerne var ikke til stede. Det handlede om at få skabt den forudsætning, at Europa selv kan beslutte, hvem og hvor mange man ønsker at modtage.

Claus Kvist Hansen henviste til statsministerens brug af den dækkende metafor "gået hul på Europa". Normalt ville man fare hen for at lappe det, men her kneb det med farten. Han havde svært ved at overskue, hvilke initiativer der skulle gennemføres. Var det EU-systemets manglende vilje, eller var det evnen til at sikre de ydre grænser, der manglede? Eller var det begge dele?

Kenneth Kristensen Berth sagde, at det ikke var en bevidst misforståelse, men en interesse for statsministerens synspunkt. Hvis statsministeren skulle være i tvivl, måtte han understrege, at de delte opfattelsen af, at grænserne skulle tætnes yderligere, og at en situation uden spontane asylansøgninger i Danmark ville være god. Som det var blevet fremlagt, virkede det dog, som om regeringen forestillede sig en anden måde at søge asyl i Danmark på, som inkluderede muligheden for at søge asyl uden for landets grænser. Det var de ikke enige om. Danmark skulle modtage UNHCR-flygtninge, men han var imod at modtage flygtninge i den forstand, at de kan gå på ambassaden og bede om asyl. Den tyske regering havde haft en ambition om at skulle lette Tyrkiet for nogle af de opgaver, de havde, ved at tage folk fra Syrien og flytte dem til europæiske lande, så de slap for turen over Det Ægæiske Hav. Var det en ambition, som statsministeren i den nuværende situation kunne skrive under på?

Jan E. Jørgensen bad statsministeren redegøre for den aftale, som EU var ved at indgå med Mali som led i partnerskabsaftalerne.

Statsministeren havde ikke kendskab til detaljerne for EU-Mali-aftalen og kunne dermed ikke gøre status over den mulige aftale. Der var stillet en række spørgsmål til udlændinge- og integrationsministeren, og han ville henvise til hende som ressortminister. Det var hensigten at indgå partnerskabsaftaler med fem udvalgte afrikanske lande. På den måde kunne man sikre, at den økonomiske bistand, der kunne være med til at give et håb for fremtiden for landenes befolkninger, blev modsvaret af de samme landes villighed til at tage egne statsborgere retur. Man så de første konturerer, og dem bakkede man fuldt op om fra dansk side. I takt med at man høstede erfaringer, så statsministeren også meget gerne, at man udvidede samarbejdet til også at inkludere flere afrikanske lande.

Statsministeren var med på, at det forekommer logisk at lappe et hul så hurtigt som muligt. Problemet var bare, at lappegrejet ikke kun var i egne hænder, og at hullet kunne betragtes fra to sider. Det var ikke realistisk at tro, at man kunne nøjes med at stoppe det på den europæiske side. Man kunne næsten ikke forestille sig, hvad der skulle til af mure, pigtråd, militær og brutalitet, hvis man ville lukke hullet uden at samarbejde med dem på den anden side. Kontrollen ved de ydre grænser hvilede altså på et samarbejde, og det var Tyrkiet aftalen et godt eksempel på – med alle de problemer, der også fulgte med den. Man måtte konstatere, at aftalen havde virket efter hensigten om at begrænse antallet af flygtninge og migranter ind i EU. I oktober 2015 ankom der 200.000 mennesker via Det Ægæiske Hav, i oktober 2016 kom der kun 3.500. Det var immervæk en forskel, og det var vel at mærke i en situation, hvor Tyrkiet var det land i verden, der husede fleste flygtninge, nemlig ca. 3 millioner. På trods af de problemer, som Tyrkiet oplevede med et nyt kup og terrornedslag i kølvandet på, at Tyrkiet havde lukket grænsen i Syrien, var det alligevel lykkedes at indgå aftalen.

Statsministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at EU-Tyrkiet-aftalen blev drevet frem af en mekanisme, der gik på, at Tyrkiet forpligtede sig til at tage folk tilbage, der var kommet via Det Ægæiske Hav, og at EU i så fald skulle tage en anden flygtning i Tyrkiet ind i EU. Det var muligvis en for åben analyse, men man måtte forstå, at EU-landenes bekymringer om flygtningepres på eget land også gjorde sig gældende i Tyrkiet. Tyrkiske politikere havde også brug for at kunne forklare over for den tyrkiske befolkning, hvorfor man indgik en aftale, der forpligter landet til at beholde de 3 millioner flygtninge i Tyrkiet. Måske kunne en enkelt tyrkisk vælger finde på at sige, at der da måtte være en nemmere løsning. Aftalen var baseret på noget for noget og på princippet om, at hvis folk alligevel kom over, udvekslede man 1:1. Det var ikke mange, der var sendt retur, og aftalen havde virket efter hensigten om at sikre, at tilstrømningen var meget lavt.

Statsministeren mente, at man i Europa nu var mere enige om den fremtidige løsning: så meget kontrol over de ydre grænser som muligt, så de tilfældige flow stopper - og, at dem, der kom, kom på baggrund af en beslutning i EU-landene. Ræsonnementet havde vundet indpas på forskellige tidspunkter i EU-landene. Buddet i 2015 var – og som statsministeren hele tiden havde udtrykt stor bekymring over – at man skulle starte med at tage stilling til, hvordan man skulle fordele og tage imod de mennesker, der kom til Europa. På den måde ville man udvise solidaritet, og når man havde fået styr på fordelingen, kunne man tale om de ydre grænser. Det var den omvendte rækkefølge at tage tingene i, men det var baggrunden for, at Danmark havde budt ind med at ville modtage 1.000 flygtninge. Efter statsministerens mening havde man brugt for meget tid på at tale om, hvordan man skulle fordele flygtningene i stedet for at løse problemet ved de ydre grænser. Debatten havde flyttet sig siden, og den tyske debat matchede langt hen ad vejen tankegangen om, at Europa var nødt til at få kontrol over eget territorium. Det var første og sidste forudsætning for alle de andre diskussioner om, hvor mange man skulle tage imod, hvem, hvordan, nationalitet, vilkår, opholdets varighed etc. Den debat gav først for alvor mening, hvis man havde skabt forudsætningen for den.

Carsten Kudsk henviste til listen over de lande, som de enkelte EU-lande anså for at være sikre. Man talte om et fælles sted, hvor folk kunne søge asyl, men hvordan ville man håndtere det, når flere lande i Europa anerkendte mange afrikanske lande som sikre? Danmark havde ingen afrikanske lande på listen. Kunne man ikke komme i den situation, at mange afrikanske borgere ville vælge at søge asyl i de lande, som ikke havde dem på deres sikre liste? Havde man planer om at lave en fælles liste over, hvilke lande EU betragtede som sikre eller ikke-sikre lande?

Statsministeren mente, at spørgsmålet lå på kanten af rådsmødedagsordenen og henviste til udlændinge- og integrationsministeren for et mere fyldestgørende svar. EU arbejdede på at have fælles lister over sikre tredjelande, men Danmark havde et forbehold på den del af EU-samarbejdet og var derfor ikke en del af det. Hvordan man arbejdede på at definere status for de forskellige afrikanske lande var ikke en del af statsministerens paratviden, og han henviste også her til udlændinge- og integrationsministeren.

Sikkerhed/forsvar

Statsministeren: Punktet om sikkerhed handler om, hvad vi kan gøre for at styrke bekæmpelsen af terror og kriminalitet inden for EU. Det handler også om, hvordan vi kan øge evnen til at imødegå truslen udefra mod vores sikkerhed.

Jeg forventer, at vi på topmødet vil understrege behovet for at prioritere det lovgivningsmæssige arbejde med at styrke den indre sikkerhed. Det gælder ikke mindst forslagene om en mere effektiv kontrol af de eksterne grænser, bl.a. forslaget om et elektronisk rejserregistreringssystem, så man på forhånd kan kontrollere rejsende, der er fritaget for visumpligt, og om nødvendigt nægte dem indrejse. Det er noget, som vi fra dansk side støtter varmt.

I forhold til ekstern sikkerhed forventer jeg, at vi vil have en drøftelse af, hvordan vi i Europa i fremtiden i højere grad tager vare på vores egen sikkerhed gennem øget samarbejde på forsvarsområdet. Det er selvsagt en diskussion, som langt hen ad vejen også er berørt af et dansk forbehold, nemlig forsvarsforbeholdet. Ikke desto mindre er det en relevant drøftelse, hvor vi bl.a. skal følge op på EU-NATO-erklæringen fra i sommer, hvor man vedtog konkrete punkter for et styrket samarbejde mellem EU og NATO.

Jeg forventer en første drøftelse af Kommissionens meddelelse om en europæisk handlingsplan for forsvarsområdet. Det formål, man har skitseret her, er en plan for at understøtte en innovativ og konkurrencedygtig europæisk forsvarsindustri. Der lægges op til en række initiativer på europæisk niveau: styrke det indre marked på forsvarsområdet, støtte små og mellemstore virksomheder i forsvarssektoren – noget, vi også vil have glæde af i Danmark – etablere et forskningsprogram om forsvarsteknologier og fremme EU-landenes fælles investeringer i og anskaffelse af forsvarskapaciteter. Der er hverken tale om, at EU's budget skal anvendes til at indkøbe forsvarsmateriel, eller om, at vi opbygge en EU-hær, men der er god fornuft i et tættere samarbejde om at styrke EU's forsvarska-

paciteter og forbedre vilkårene for europæisk forsvarsindustri med fokus på de små og mellemstore virksomheder. Det vil også være til gavn for Danmark, når man ser på nogle af de kompetencer, der er i dansk industri på det her felt. Det er endnu uklart, hvordan samarbejdet skal udformes, men jeg forventer dog, at dele af det vil være omfattet af forsvarsforbeholdet.

Vi skal også vedtage konklusioner om en række økonomiske spørgsmål. Først og fremmest forventer jeg, at vi vil byde en forlængelse af udvidelsen af Den Europæiske Investeringsfond (EFSI) velkommen. Jeg synes, det er positivt, at EU kan stille yderligere risikovillig kapital til rådighed. Det giver mulighed for, at der kan investeres mere i infrastruktur, innovation og små og mellemstore virksomheder over hele Europa.

Det indre marked

Statsministeren: Jeg forventer også, at vi vil bekræfte vores fælles ambition om at videreudvikle det indre marked og det digitale indre marked inden for en ambitiøs tidsramme. Jeg har sammen med 15 andre regeringschefer sendt et brev til formanden for DER forud for topmødet og understreget, at vi ikke må slække på ambitionerne på det her område. Det er vigtigt for vores borgere og virksomheder, at vi fortsætter arbejdet med at fjerne unødige og omkostningsfulde barrierer for digitalt indhold i EU.

Hollandsk ratifikation af EU-Ukraine-aftale

Statsministeren: Jeg forventer også, at vi på topmødet vil nå til enighed om en løsning, der kan imødekomme de bekymringer, der lå til grund for det hollandske nej ved den vejledende folkeafstemning i april 2016, hvor befolkningen stemte imod ratifikationen af associerings- og frihandelsaftalen mellem EU og Ukraine. Det er vigtigt at få ryddet den sten af vejen, og regeringen støtter den løsning, der nu ligger på bordet. Den tager dels hensyn til de hollandske bekymringer, dels til ønsket fra Ukraine og de øvrige 27 EU-lande om at sikre, at aftalen endelig kan træde i kraft. Jeg håber, at denne løsning vil gøre det muligt for den hollandske regering at sikre en ratifikation af aftalen med Ukraine.

Søren Søndergaard påpegede, at den hollandske befolknings beslutning om at stemme nej til aftalen med Ukraine på grund af frygten for omfattende korruption var fornuftig. En rapport fra Revisionsretten havde nemlig sidenhen vist, at de fleste penge til Ukraine var forsvundet i kriminelle og korrupte lommer. Var den del af den nye aftale, der handler om korruptionsbekæmpelse, blevet skærpet? Det handlede netop om at imødekomme de hollandske bekymringer.

Statsministeren ville undlade at tolke hollændernes begrundelse for at stemme nej. Hollænderne havde stemt nej til at ratificere aftalen, men den var allerede sat i værk, og man skulle finde en løsning. Han mente, at det ville lykkes. Problemet handlede måske mere om perspektivet om Ukraine som medlemsland, men en klarlæggelse af det spørgsmål var faktisk ikke en del af den aftale, der skulle ratificeres. Det var korrekt, at der var store udfordringer i Ukraine, men det skulle også siges, at revisionsrapporten dækkede

perioden fra 2007 til 2015 og dermed også perioden under Janukovitj's regime frem til oprøret på Maidanpladsen i 2014. Det rokkede ikke ved, at Ukraine, så vidt man vidste, var Europas mest korrupte lande. Der var dog sket fremskridt, og der var tegn på, at en grundlæggende lovgivning om korruptionsbekæmpelse var kommet på plads. Der var oprettet antikorrupsionsinstitutioner, og der var indført en lovgivningsmæssig forpligtelse for politikere og ledende embedsmænd til offentligt at oplyse om deres indtægts- og formueforhold. Man var endnu ikke i mål, og statsministeren forsøgte i sine udtalelser om Ukraine at give udtryk for en balanceret tilgang. Begge parter skulle leve op til diverse aftaler, og for Ukraine handlede det først og fremmest om at gøre fremskridt inden for reformdagsordenen. Den agenda skulle påtales og understøttes, bl.a. bilateralt, med bevillinger, der fremmer god regeringsførelse. EU havde også et antikorrupsionsprogram i Ukraine til 16 mio. euro, som Danmark ledede på vegne af Kommissionen.

Situationen i Syrien

Statsministeren: Jeg forventer også, at vi fra EU's side vil benytte mødet til at gentage vores fordømmelse af det syriske regimes – og Ruslands – meget voldsomme angreb i Aleppo, som har ført til mange civile tab. Situationen i Syrien blev indgående drøftet på udenrigsministrenes møde for et par dage siden, og jeg forudser ikke, at der vil være nogen større diskussion, men at mødet vil blive brugt til at sende et klart signal om fordømmelse.

Jan E. Jørgensen syntes, at situationen i Syrien og navnlig i Aleppo fremstod som det mest presserende dagsordenspunkt. Hvor stort et pres ville Danmark udøve, for at fordømmelsen af situation blev så klar som muligt? Og hvad kunne EU gøre? Der var ingen tvivl om, at et EU med 500 millioner stemmer taler med en mere gennemtrængende stemme end 5 millioner danskere.

Søren Søndergaard var enig med Jan E. Jørgensen i, at der var et stort behov for at fordømme situationen i Aleppo, som bare var et forsmag på, hvad der ville komme til at ske andre steder. Nødhjælp var ikke nok til at rette op på situationen, så ville statsministeren lægge et ord ind for, at der blev givet genopbygningshjælp og eventuelt også militær hjælp til de områder, der havde befriet sig fra henholdsvis Assads diktatur og IS? Der var områder, der var under voldsomt pres og led under belejringerne.

Statsministeren var enig i, at der var brug for, at man kraftigt fordømte overgrebene i Aleppo og den form for krigsførelse, der ikke på nogen måde tager højde for at minimere civile tab. Han blev vred og ked af det, når han så den fremfærd, og så, hvordan byen blev bombet til ruiner, når han i øvrigt vidste, at man kunne føre intelligent krig, hvis man overhovedet kunne sige det. Med det mente han brug af teknologi, der med stor akkuratekse kunne gå efter militære mål uden at gøre afledt skade på andre. Det, man så i Aleppo, var den mest primitive krigsførelse. Det kunne man kun fordømme, og man havde en forpligtelse til at følge op på situationen. I EU som institution var nogle europæiske lande en del af koalitionen, og EU kunne bidrage med humanitær hjælp. Den hjælp skulle gerne blive ved med at komme, så det ikke kun handlede om at give folk mad i munden, men

også om at give dem adgang til vand, sanitet og uddannelse. I et fremtidigt perspektiv ville det skabe færre flygtningestrømme, hvilken var den primære forudsætning for en genopbygning.

Peter Hummelgaard Thomsen var enig angående situationen i Syrien og i Aleppo. Havde regeringen overvejet, hvilke udenrigspolitiske håndtag man kunne tage i brug i Danmark og i EU? Havde man overvejet at indkalde den russiske ambassadør til en samtale og udstyre udenrigsrepræsentanten, Federica Mogherini, med et mandat til at rejse til Moskva el. lign.?

Statsministeren svarede, at den relevante ramme for politisk pres på håndteringen af den menneskelige katastrofe i Syrien var FN's Sikkerhedsråd. De synspunkter, som man fra dansk side fremførte i EU, var sammenfaldende med det, som der var givet udtryk for. Det var den høje repræsentants egen vurdering, hvordan hendes indsats bedst kunne understøtte de europæiske bestræbelser, og der var altså ikke brug for at udstyre hende med andre mandater end den politikramme, som statsministeren havde givet udtryk for.

Brexit

Statsministeren: I forlængelse af topmødet vil der være et uformelt EU-27-møde, hvor formålet er at gøre status og drøfte rammerne for de kommende forhandlinger med Storbritannien. Det er min forventning, at man her vil bekræfte de principper, som vi fastlagde på EU-27-topmødet tilbage i juni. Vi er klar til at forhandle med briterne, når artikel 50 er aktiveret – ikke før. Det er ikke min forventning, at vi vil have en substantiel debat om den fremtidige relation, men nok så meget diskutere spørgsmålet om, hvordan vi organiserer forhandlingerne fra EU's side. Det vil være det, der kommer til at fylde. Det er vigtigt for regeringen og for de øvrige medlemslande, at vi sikrer en fortsat fælles EU-tilgang til forhandlingerne med Storbritannien. Vi støtter, at Kommissionen leder forhandlingerne i tæt samarbejde med DER. Jeg forventer, at drøftelserne på det her punkt vil munde ud i en kort erklæring, der danner grundlag for de mere substantielle retningslinjer for de kommende forhandlinger, der skal vedtages, når Storbritannien har aktiveret artikel 50 i løbet af foråret.

Europol

Statsministeren: Jeg vil gerne nævne, at jeg forud for topmødet – altså i morgen tidlig – mødes med kommissionsformanden og med formanden for DER for at søge at opnå enighed om den model for fortsat dansk tilknytning til Europol, som Kommissionen har skitseret oven på de forhandlinger, vi har ført. Den blev bekræftet i en politisk aftale på mit kontor for et par dage siden med deltagelse af alle Folketingets partier. Det er jeg rigtig glad for, for det vil være en styrke, når aftalen i morgen skal danne grundlag for en egentlig aftale inden 1. maj 2017. Det er af særlig værdi, at vi kan sige, at det er et enigt dansk Folketing, der ønsker den fremtidige tilknytning, når vi må forlade Europol den 1. maj 2017. Jeg regner også med at få lejlighed til at mødes med Europa-Parlamentets formand, Martin Schulz, for i opfølgning på den telefonsamtale, vi havde for nogle dage

siden, at understrege sagens betydning for Danmark og for vores parathed til at arbejde sammen med Europa-Parlamentet for at sikre en smidig proces.

Nord Stream 2

Statsministeren nævnte ikke Nord Stream i sin forelæggelse, men modtog spørgsmål fra udvalget.

Søren Søndergaard havde behov for at få vished om, at der ikke ville blive truffet beslutninger om Nord Stream på topmødet.

Statsministeren understregede, at Nord Stream 2 ikke var dagsordenen. Han ville på mødet eller bilateralt spørge til Kommissionens bedømmelse, idet Kommissionen havde givet tilsagn om at lave en vurdering af Nord Stream 2 op imod den europæiske energipolitik osv. Sammen med den svenske statsminister havde han bedt om en diskussion om Nord Stream i et mere geopolitisk perspektiv, som ville være anderledes end den diskussion, der skulle være i de enkelte lande.

Peter Hummelgaard Thomsen spurgte, om regeringen havde lagt sig fast på en holdning til Nord Stream 2, og om Danmark ville tage skridt til at blokere det spørgsmål.

Statsministeren svarede, at Danmark modsat Sverige ikke havde modtaget en ansøgning fra konsortiet bag Nord Stream, og derfor var der ikke noget at tage stilling til. Som det var tilfældet i Sverige, ville den blive behandlet i henhold til landets love. Statsministeren havde af den grund efterspurgt en europæisk diskussion om de geopolitiske aspekter, for det var forudsætningen, hvis sagen skulle håndteres på anden vis end ved blot en miljøgodkendelse. Den geopolitiske diskussion var som sagt ikke taget, fordi man afventede Kommissionens vurdering. Den havde han i samarbejde med bl.a. sin svenske kollega presset på for at få på det sidste topmøde, og det ville han gøre igen.

Møde sluttede kl. 12.03